

(Από το 'Ημερολόγιο του 'Γακώβου Ντέ Ν...).

ΕΚΚΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΦΙΟΡΙΤΑ

ΤΟ ΓΑΝΤΙ

10 'Απριλίου.—Καθώς προχτές το πρωί πήγαινα, όπως πάντα, στην εργασία μου, με σκυμμένο το κεφάλι, είδα πεσμένο κάτω στο δρόμο, κοντά στην προκυμαία, ένα άσπρο γάντι. Ξαπάρη και το πήρα. Είπε ένα γάντι γυναικείο, από δέρμα γυαλιστερό, ένα γάντι μικρό και κομψό, με μαζωτά λεπτά δάχτυλα... "Ω, χωρίς άλλο, φ' άνηκη σε κάποια κομψή και όμορφη κυρία. Σε μιιά κυρία που θάχει θαυμάσια χέρια, σαν τα χέρια που βλέπουμε στις παλιές εικόνες των μεγάλων ζωγράφων... Καί τόσο όμορφα εδωδιάζει αυτό το γάντι!... Μύρωσε τα χέρια μου πού τό έπιασαν, μύρωσε την τσέπη μου, μέσα στην οποία τό έχω φυλάξει... "Ω, πόσο θά ήθελα να γνωρίσω τη γυναίκα πού τό έχασε. Ποιά νά είνε τάχα; Πού μένει; Είπε Ξανθή ή μελαχροινή; Είπε έλευθερη ή παντρευμένη; Πώς λέγεται; Έχω μισοστά μου, έπάνω στο φτωχικό μου γραφείο, τό λευκό μωρωμένο γάντι της και τό κνττάζω και τό μιλώ σαν νά έχη ψυχή, σαν νά είνε κάτι ζωντανό, κάτι πού μέ νοιάζει... Είμαι μόνος, όλομόναχος, δέν έχω κανένα στον κόσμο... Δέν έχω κανένα στοργικό χέρι πού νά μ' όδηγή στη ζωή και νά μ' άνακουφίσει μέ τό χέρι του. "Α, πόσο είνε, άλήθεια, άπαραίτητο στη ζωή κάθε άνθρωπου ένα χέρι τρυφερό, ένα χέρι λεπτό, ένα χέρι γυναικείο!... "Αξίζει στον κόσμο τίποτα περισσότερο άπ' τό χέρι της μητέρας, τό χέρι της αδελφής, τό χέρι της άγαπημένης μας; Μά άλλοιμονο!... Τη δική μου τη ζωή δέν την όμορφάνει κανένα τέτοιο στοργικό χέρι. Μά δέν ξέρω... "Ίσως γιατί είμαι λίγο ποιητής, και πολύ ρομαντικός, από την ήμερα πού βρήκα αυτό τό γάντι στο δρόμο, μού φαίνεται ότι δέν είμαι πια τόσο μόνος. Φυλάει τόσο καλά τό στήμα του χεριού πού τό φορούσε αυτό τό γάντι. "Όταν ξαπάρη και τό πήρα από κάτω, ήταν άκόμα θερμό. Και τό άρωμά του, ώ, τό άρωμά του, τόσο είνε μεθυστικό!... Είπε ένα άρωμα τόσο παράξενο!... "Ίσως νάναι ή φρουκή εδωδια των χεριών εκείνης πού τό φορούσε... "Εκείνης... Μά ποιά νά είνε λοιπόν ή γυναίκα αυτή; Θεέ μου! "Ας μπορούσα να μάθω πού είνε. Νά την ίδω, έστω και από μακριά... Κνττάξα σ' όλες σχεδόν τις έφημερίδες αυτές τις ήμέρες, μήπως υπάρχει καιμιά άγγελία για τό χαμένο γάντι. "Αλλά για μιιά πλουσία κυρία, τί σημασία έχει ένα γάντι, ένα ξεγυάλιστο γάντι;... 11 'Απριλίου.— Πήγα σήμερα και πεπάτησα στο δρόμο πού βρήκα τό γάντι. "Υπάρχουν σ' αυτόν δύο μεγάλα, πλούσια σπιτία. "Άραγε να κάθεται σ' ένα από αυτά κι' εκείνη; Μά σέ ποιά;... Είπε βράδυ, είμαι μόνος στο φτωχικό μου δωμάτιο. Μά γιατί λέω μόνος; Έχω συντροφιά μου τό λευκό, μωρωμένο γάντι... Σε κανένα του δαχτυλίου δέν διακρίνω σημάδι δαχτυλιδιού. "Αν εκείνη φορούσε βέρα σ' ένα από τα δαχτυλά της, θά φαινόταν άσφαλώς τό άποτυπωμά της στο γάντι. Θεέ μου! Τί κάθουμαι και σκέφτομαι!... Παιίζω τό γάντι στα χέρια μου άπαλά, τρυφερά, εύλαβικά, σαν νά ήταν ένα χέρι ζωντανό, ένα πανταχού λατρευτό χεράκι. Πόσο είνε άλαφρό και πόσο άπαλό και γλυκό στην άφή!... Είπε σαν ένα λευκό μωρωμένο λουλούδι, σαν ένα κνίνο... Είπε καιμωμένο από δέρμα πολύ λεπτό και μαλακό, είνε κεντημένο με τρεις σειρές από σέδινο μετάξι, έχει φόδρα από τριανταφυλλί με ταξωτό και κομψάκι με τρία μαργαριταρένια κομψάκι. Είπε ένα μικρό καλλιτεχνίμα. Έχω την ιδέα ότι τό γάντι αυτό θά μού φέρη ευτυχία. Ναι... Πιστεύω πως κάποιο τρυφερό, στοργικό χεράκι θά μού προσφέρει τό μαγικό φίλτρο της "Ανάτης, τό φίλτρο πού τόσο τό διαψώ... 14 'Απριλίου.— Κάθε βράδυ, πριν πλαγιάσω, βάζω τό γάντι κάτω από τό προσκεφάλιο μου. Και χτές είδα ένα όνειρο. Είδα ότι μπήκε ξαφνα μέσα στο δωμάτιο μου μιιά πολύ όμορφη νέα γυναίκα, μέ μαύρα μαλλιά και γαλανά μάτια. Προχώρησε κοντά μου και μού άλλοσε τό χέρι της. Στο άριστερό της χέρι φορούσε ένα γάντι λευκό, όμοιο μ' αυτό πού βρήκα. Τό άλλο της χέρι ήταν γυμνό και τόσο όμορφο, όμορφότερο και από τα χέρια πού βλέπουμε στις ζωγραφίες. "Εκπληκτος και γεμάτος θαυμασμό, την κνττάζα χωρίς να μιλω. Και κνίνη μέ κνττάζε και χαμογελούσε. Κι' ξαφνα μού ειπε: — Δώστε μου τό γάντι μου, σάς παρακαλώ.

νε άραγε ή γυναίκα πούχασε τό γάντι της αυτή πού είδα στον ύπνο μου; Είπε έτσι μαυρομαλλούσα, μέ μάτια γαλανά; Έχω διαβάσει πολλά παράξενα πνευματιστικά βιβλία. Λένε πως φτάνει, καιμιά φορά, νάχη κανείς κάτι από τό πρόσωπο πού αγαπά, για νά τό έλκύση κοντά του. Κάτι πρό πάντων πού νάχη έγγίσει τη σάρκα του, κάτι πού νάχη ποτιστεί από τον μαγνητισμό του, από τη ζωντανία του. Τό γάντι πού βρήκα συνεπώς εν' άκριβώς ό,τι χρειάζεται στην περίπτωση αυτή. Και ποιάς ξέρε; "Ίσως μέ τό γάντι αυτό κρατά κάτι από τη γυναίκα πού τό φορούσε στο χέρι της. Κι' ίσως την έλκύσω σιμά μου, ίσως κι' αυτή νά μέ τραθήξει κοντά της, μέσον του γαντιού της πού κατέχω. "Υπάρχουν φαινάται μυστηριώδεις έλξεις και συνεννοήσεις άόρατες, πού τίς νοιώθουμε, χωρίς να τις καταλάβουμε. Ποιάς ξέρε;... "Ίσως ή γυναίκα πού είδα σ' όνειρό μου να είνε πραγματικά ή γυναίκα πού έχασε τό γάντι αυτό. "Ίσως νά ήρθε στον ύπνο μου ή ίδια της ή ψυχή. Ποιάς ξέρε;... ***

20 'Απριλίου.— Η μέρες περνούν. Είπε ήδη δέκα μέρες πού έχω βρει τό γάντι. Μά τί παράξενο! Ένα πράγμα τόσο μικρό, ένα κομμάτι δέρμα κατεργασμένο, μέ λίγο σέδινο μετάξι, και τρία μαργαριταρένια κομψάκι, μού έχουν άνοστατώσει τη σκέψη μου και την ψυχή μου! Είπε κάποια μυστηριώδης έλξη, καθώς ξυγαρά χτές; Είπε τό μεθυστικό άρωμα πού άποπνέει αυτό τό γάντι; Είπε κάτι μαγικό; Δέν ξέρω... Μά σκέφτομαι διαρκώς τη γυναίκα πού τό έχει χάσει, και μού φαίνεται ότι δέν είνε δυνατόν να είνε άλλη από τη μελαχροινή μέ τά γαλανά μάτια πού είδα στον ύπνο μου. ***

Ένώ πήγαινα στην εργασία μου μέ σκυμμένο τό κεφάλι...

22 'Απριλίου.— Χωρίς άλλο, είνε μαγεμένο αυτό τό γάντι. Μοιζει πάρα τί μαλά!... Στο ύπομνημόνιο εν' εγγράμμα, οι συνάδελφοί μου μέ περιόζουν για την άφηρημάδα μου και τη μελαγχολία μου. Χωρίς άλλο, είσαι έρωτευμένος, μού λένε. Και μήπως δέν είμαι έρωτευμένος πράγματι; Τι περισσότερο είνε ό έρωας; Λατρεύω και πούθ τρελλά τη γυναίκα, στην όποια άνηκει τό γάντι πού βρήκα, τη μελαχροινή μέ τά γαλανά μάτια πού ήρθε σ' όνειρό μου. Είπε τρελλά ίσως. Δέν είμαι ίσως καλά, δέν είμαι στα λογικά μου. Μά δέν λένε πως ό έρωας είνε μιιά τρελλα;... ***

25 'Απριλίου.— Δέν είμαι τρελλός, όχι... όχι... Είμαι ένας άνθρωπος μέ ψυχή πού νοιάζει, πού μαντεύει, πού προαισθάνεται. Δέν ήσαν παραμυθιμάτα όλα όσα έχω γράψει ως τώρα στο 'Ημερολόγιο μου για τό γάντι. Θεέ μου!... Είπε άλήθεια ό,τι νόμιζα όνειρο... Μά είνε κάτι τόσο όμορφο, τόσο γοητευτικό, τόσο άπίστευτο, πού άκόμα λέω: — Μήπως είνε όνειρο; Σήμερα, ενώ περπατούσα στο δρόμο πού είχα βρει τό γάντι, είδα ξαφνα μισοστά μου τη μελαχροινή μέ τά γαλανά μάτια. Ναι, την όμορφή εκείνη γυναίκα πού είδα στον ύπνο μου. Είπε μερικάς στιγμές στη ζωή μας, πού νομίζουμε ότι θά πεθάνουμε, κι' όμως ακριβώς αυτές τις στιγμές ζούμε περισσότερο από κάθε άλλη φορά. Τέτοιες ήσαν κι' ή στιγμές πού έζησα μόλις είδα τη γυναίκα πού όνειρό μου, τόσο ζωντανή και τόσο ιδανική συγχρόνως, μισοστά μου. Σταμάτησα έμπρός της, γιατί δέν μού ήταν πια δυνατόν να προχωρήσω. Μά κι' εκείνη στάθηκε. Στάθηκε και μ' έκνττάζε μέ τά θαυμάσια γαλανά της μάτια, σαν νά μ' άναγνώριζε, όπως την άναγνώρισα κι' έγώ. Κι' έτσι, όπως σ' όνειρο πού είδα, μού ειπε μέ μιιά φωνή γλυκειά κι' άπαλή σαν χάδι: — Κύριε, μού δίνετε, σάς παρακαλώ, τό γάντι μου; Κι' επειδή σιωπούσα, συνέχισε: — Τό έχετε βρει έσεις τό γάντι μου, δέν είνε έτσι; Ένα γάντι άσπρο και οφ. Σάν αυτό. "Άνοιξε την τσάντα της κι' έβγαλε από μέσα ένα γάντι, ακριβώς όμοιο μ' εκείνο πού βρήκα. Τότε, μη μπορώντας να μιλήσω από τη συγκίνησή μου, έβγαλα από

14 'Απριλίου.— Κάθε βράδυ, πριν πλαγιάσω, βάζω τό γάντι κάτω από τό προσκεφάλιο μου. Και χτές είδα ένα όνειρο. Είδα ότι μπήκε ξαφνα μέσα στο δωμάτιο μου μιιά πολύ όμορφη νέα γυναίκα, μέ μαύρα μαλλιά και γαλανά μάτια. Προχώρησε κοντά μου και μού άλλοσε τό χέρι της. Στο άριστερό της χέρι φορούσε ένα γάντι λευκό, όμοιο μ' αυτό πού βρήκα. Τό άλλο της χέρι ήταν γυμνό και τόσο όμορφο, όμορφότερο και από τα χέρια πού βλέπουμε στις ζωγραφίες. "Εκπληκτος και γεμάτος θαυμασμό, την κνττάζα χωρίς να μιλω. Και κνίνη μέ κνττάζε και χαμογελούσε. Κι' ξαφνα μού ειπε: — Δώστε μου τό γάντι μου, σάς παρακαλώ.

τήν τσέπη του σακκακιού μου το γάντι και της το έδωσα. 'Εκείνη άρχισε να φορη τα γάντια της με κινήσεις άργες. Κι' εγώ στεκόμουν πάντα κοντά της σαν μαγευμένος. Κτύπα τα χέρια της, τα θαυμάσια χέρια της...

— Είλες κάτι παρόξενο, κίτριε, μου είπε με τη χαϊδευτική της φωνή. 'Από τον καρπό που έχασα το γάντι μου, δεν μπορούσα να ήσυχάσω. Πώς να σάς το πώ... Νά, έτσι σαν να έννοιωθα, ότι μου είχαν πάρει κάτι απ' την ίδια μου την ύπαρξη. Σάν κάποιος να με κρατούσε μ' έναν άόρατο δεσμό. Και μιά νύχτα, σάς είδα στον ύπνο μου. Νά, έσάς τον ίδιο, που δεν σάς Ξανάχα ιδεί ποτέ προηγουμένους στη ζωή. Σάς είδα να έχοσσε Ξεφαινα στο δωμάτιό μου και να μου δίνετε το γάντι μου. Μά τόσο ζοηρά, τόσο ζοηρά! Μόλις σάς αντίκρισα από όλιγου, σάς γνώρισα άμέσως. Και βέβαια, ότι είσθε αυτός που βρήκατε το γάντι μου, σάς το ζήτησα.

Τότε έπηρεα κι' εγώ θάρρος και της διηγήθηκα όλα τα παράδοξα συναισθήματα που έννοιωθα τόσες ήμέρες, από τη στιγμή που βρήκα το γάντι της. Πώς την είδα κι' εγώ μιά νύχτα μπροστά μου ολοζώντανη, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

'Εκείνη έμεινε για μιά στιγμή σκεπτική κι' ύστερα είπε :

— Είλν' αλήθεια παρόξενα δι' αυτά. 'Ισως ταιριάζουν οι μαγνητισμοί μας, ή ψυχές μας, πους Ξέρει ;

Και κοκκίνησε ελαφρά.

Κατόταν είπε πώ θαροετα :

— Μά τόση ώρα δεν σάς είπα οπτε ένα ευχαριστώ, 'Αλήθεια, πώς πρέπει να σάς εύχαριστώ ;

Κι' εγώ δεν Ξέρω πώς, από ίστωτισμό ή από μεγάλη τάμνη της είπα :

— Σάς παρακαλώ, να μου επιτρέψετε να φιλήσω το χέρι σας.

'Εκείνη χαμογέλασε και απάντησε :

— Μά τώρα πειά έχω φορέσει τα γάντια μου. 'Ελάτε να μ' επισκεφθήτε αύριο στο σπίτι μου. Νά, μένω εκεί άκριβώς.

Και μου έδειξε ένα μέγαρο, λίγο πώ πέρα.

— Πώς θα σάς ζητήσω ; τη ρώτησα.

— Θά ζητήσετε, μου απάντησε, την κυρία 'Αλίση Μπελάο.

— Κυρία... Κυρία... ψιθύρισα και μέσα μου έλεγα : Άντοχηά μου, είνε παντοειμένη !...

'Εφυγε κατόταν. Κι' εγώ έμεινα στη θέση μου, κυττάζοντάς την με θαυμασμό.

Θεέ μου !... Τί ώραία που ήταν !... 'Ητανε σαν βασιλίσα των παραμυθιών.

Μά κι' όλη αυτή ή περιπέτεια δεν είνε σαν παραμύθι ;

***

26 'Α π ρ ι λ ί ο υ. — Πήγα σπίτι της. Με δέχτηκε μ' άνιπόκρητη χαρά. 'Ηταν πολύ ώραότερη χωρίς καπέλλο, φαινόταν ακόμα πώ νέα. Φίλησα το χέρι της. Το πήρα μέσα στο χέρι μου και το έφερα στα χείλη μου. Εύδοιάζε, όπως και το γάντι. Πόσο το είχα ποθήσει αυτό το χέρι !

'Η κι' 'Αλίση Μπελάο είνε χήρα. 'Ο άντρας της ήταν πολύ πλούσιος, αλλά φιλόσθενος. Πέθανε λίγον καρδ μετά το γάμο τους. Πολλοί νέοι, όφραιοι και πλούσιοι, τη ζήτησαν για γυναίκα τους. Μά αυτή θέλει να παντρευτεί από άγάπη. 'Ηταν μικρούλα όταν την πάντρεψαν οι γονείς της και δεν ήξερε τη ζωή. Τώρα θέλει ν' αγαπήση.

Μά είνε πολύ δύσκολη και κανένas απ' όσους την περιστοιχίζον δεν της άρέσει.

Της διηγήθηκα κι' εγώ τί δική μου ζωή, ότι έχασα την περιουσία μου στον πόλεμο και είμια πειά φτωχός και μόνος, τόσο μόνος...

'Ετσι, σιγά-σιγά, άνοιξαμε έντελώς τις καρδιές μας ό ένας στον άλλο, γίναμε φίλοι.

***

10 Μ α ι ο υ. — Τί να γράψω; Τί να πώ; 'Ο,τι κι' άν γράψω, θα είνε τόσο κρύο, τόσο λίγο μπροστά στην άπειρη, τη θεία χαρά που πλημμυρίζει όλη μου την ύπαρξη...

'Από χθές είμια ό άραβωνιστικός της; 'Αλίσης. Νάι. Θεέ μου !...

Τό μόνο που μ' έκανε να διαστάω για την έννοιά μας, ήταν ή φτώχεια μου. Μά όταν θέλησα να το πώ στην 'Αλίση, μου έβλεισε τό στόμα με τό όμορφο μωρομένο της χερσά.

'Ετσι κάνει πάντα και μ' άποστομόνει. Κι' εγώ Ξεχνώ πειά τα πάντα και φίλθ, φίλθ, τό ύπέροχο χέρι της...

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Ο ΑΣΤΡΟΝΟΜΟΣ, Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΚΑΙ Ο ΡΟΛΟΓΑΣ

'Όταν ό μακαρίτης 'Όθων ήρθε στην 'Ελλάδα βασιλεύς, παράγγειλε να του στείλουν απ' την Εύρώπη έναν αστρονόμο, έναν ρολογά κι' έναν γιατρό, για να δασκαλέψουνε στους υπηρέτους του καθένas την τέχνη του.

Οί τρεις Ξένοι βγήκαν απ' το βατόρι που τους έφερε στην 'Ελλάδα στην Πάτρα κι' από κει τραβήξαν για την πρωτεύουσα. Στο δρόμο που πήγαιναν για την 'Αθήνα, βράδυνασαν και κάθησαν να περάσουν τη νύχτα σ' ένα μύλο.

'Ο μυλωνάς τους υποδέχτηκε όπως έπρεπε και τους έτοιμασε για φαί μιά μπουγάτσα κι' ένα κοτόπουλο κι' ακόμα τους έφερε να πουν παλιό κρασί.

Οί Ξένοι κάθησαν τότε απ' τη μιά μεριά του τραπέζιού κι' άρχισαν να τρώνε. 'Από την άλλη καθόταν ό μυλωνάς, που είχε βάλει κάτω μια ζεστή μπουμπότα και την έτρωγε με όρεξη.

'Ο γιατρός δεν τον άφανε καθόλου απ' τα μάτια του και, βλέποντας τη χαλάστρα που έκανε ό μυλωνάς στη ζεστή μπουμπότα, γύρισε στους άλλους συντρόφους του και τους είπε στη γλώσσα τους :

— Τόν βλέπετε αυτόν; Σάς άρχισα πώς τη νύχτα θα σάση απ' τό φαί. 'Εμεις όμως να του πούμε να μίς στρόση Ξεω να κοιμηθούμε και τό πρωί ως έθουν οι δικοί του να τον πάρουν πεθαμένο.

Μά μόλις από κοινού κι' οι τρεις έξεδήλωσαν την επίθυμία τους αυτή στο μυλωνά, εκείνος τους απάντησε :

— 'Όχι, άφεντικά. Δεν κάνει να κοιμηθήτε Ξεω, γιατί τη νύχτα θα πέση δυνατή βροχή...

'Ο αστρονόμος τότε βγήκε Ξεω, κύτταξε καλά τον ούρανό κι' όταν Ξαναγύρισε μέσα, είπε στους άλλους :

— Αυτός δεν Ξέρει τί του γίνεται. Νά του πήτε να μίς στρόση Ξεω.

Κι' επέμειναν στο μυλωνά να τους στρόση να κοιμηθούν Ξεω.

'Ετσι κι' έγινε πράγματι.

Τη νύχτα όμως Ξέσπασε Ξαφνικά δυνατή μπόρα κι' οι Ξένοι άρχισαν να χτυπούν την πόρτα του μυλωνά, για να τους άνοιξη να μπουν μέσα.

'Εκείνος τους άνοιξε πρόθυμα και τους έστρωσε μέσα στο μύλο.

Μά δεν πέρασε άρετη ώρα κι' οι Ξένοι φώναζαν καλά το μυλωνά να σηκωθεί και να τους έτοιμάση για να φύγουν.

— Κοιμηθήτε ! τους είπε ό μυλωνάς. Δεν είνε καρδός να φύγετε. 'Εχουμε ακόμα τέσσερες ώρες ως ό-του να φέξη.

'Εκείνοι όμως επέμειναν, άνοιξαν το λυχνάρι, κύτταξαν το ρολόι κι' είδαν πώς είχε δίκο ο μυλωνάς. Τότε τον ρώτησε ό ρολογάς :

— 'Από πού ήξερες σου την ώρα ;

— Νά, πειν από λίγο γκάρισε ό γαδάρος μου !

— Κι' από πού κατάλαβες πώς θα βρέξη ; τον ρώτησε ό αστρονόμος.

— Τό δειλινό είχα δει τα γουρούνια να κυλιούνται και να φωνάζουνε !

— Και πώς τα κατάφερες και χόνεψες όλη εκείνη τη μπουμπότα, που έφαγες αποθραδύς ; τον ρώτησε τέλος ό γιατρός.

— Μόλις έφαγα, πήγα έδω παρακάτω στη βρύση, ήπα νερό και την έχόνεψα !

Τότε οι Ξένοι κίνησαν το κεφάλι τους κι' ειλαν άναμεταξύ τους :

— Πάμε να φύγουμε ! Τί θέλουμε να καθήσουμε μαζί μ' αυτούς τους ανθρώπους που τα γουρούνια τους είνε αστρονόμοι, τα γαϊδουρία τους ρολογάδες κι' ή βρύσες τους γιατροί ;

Κι' έτσι γύρισαν πίσω κι' έφυγαν για την πατρίδα τους, χωρίς να ίδουν οπτε την 'Αθήνα...

Η ΛΔ'Ι'ΚΗ ΜΟΥΣΑ

'Ηθελα να μουν όμορφος, να μουν καλλιπάρης, να μουν και τραγουδιστής, δεν ήθελα άλλη χαρά.

Τρεις πήχες φειθι θα γινώ, την πόρτα σου (να Ξέσω,

αυτών τον ψεύτη κι' άγαπάς να τόνε φων (μακόσω.

